

dejada en temps de crisi, quan més necessària és. El lema dels d'Í-Taca és cultura i acció, i per tal d'evitar la bestiesa d'IVA que ens apliquen, venen ous ecològics i pomes i conviden a concerts. La picaresca, dirà algú. No ens equivoquem: és la reivindicació, diàfana com la clara d'ou. Un festival que comença al Montgrí i acaba a Calella, i passa per Monells, Torroella, la Pera o Púbol. És el nostre viatge a la nostra Ítaca particular, sabent ara ja sí de sobres que allò que val és el viatge, molt més que no pas la destinació. Com bé podia haver dit Pi de la Serra: «Cultura rima amb agricultura». En aquest cas, més, i això és bo. I per acabar-ho d'arrodonar al seu favor, el festival dona suport explícit a l'associació El Trampolí de la Bisbal de l'Empordà, a Càritas Baix Ter de Torroella, al CDA (Centre de Distribució d'Aliments) de Palafrugell i a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH).

Santi Massaguer, in memoriam |

Aquesta primavera ens deixava el periodista Santi Massaguer, un d'aquells periodistes que flairen les coses i amb la simple intuïció basteixen articles impecables. Ens coneixíem de fa molts anys, de quan el periodisme en català repuntava i ell buscava nanos que sabéssim escriure sense gaires faltes d'ortografia. I això ja era molt, aleshores. Va ser un dels fundadors del diari *El Punt* (va ser-ne també defensor del lector) i en va muntar l'estructura al

Baix Empordà, juntament amb d'altres pioners. A Palafrugell, va esperar la refundació de l'antiga *Revista de Palafrugell*, a més de pilotar l'annual *Crònica d'un any* o les Edicions Baix Empordà. Tenia l'esperit resolutiu del periodista que ha d'escriure un breu i no té temps d'encantar-se en l'arabesc. I a mi això m'agradava, perquè les seves frases sempre explicaven alguna cosa, i les explicaven bé. Devem moltíssimes coses a la gent que, com ell, quan tot estava per fer i no estava gens clar que es pogués fer res, va retornar la nostra llengua a les rotatives. Hi tenim un deute, i tenim un repte: no defallir i treballar perquè encara tot sigui possible.

LA GARROTXA
joan sala

Actes culturals | Mirem les dades positives que se'ns ofereixen i aparcuem —encara que sigui momentàniament, ja que la realitat és molt dura— les notícies fatídiques que llegim diàriament. El mes d'abril se celebra, des de fa anys, l'*Olot, temps de paraules*, dedicat a diferents aspectes relacionats amb la literatura. Enguany s'ha fet una menció especial a cinc escriptors del nostre país, que han celebrat darrerament el centenari del seu naixement,

que són Pere Calders, Salvador Espriu, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Joan Sales i Joan Teixidor. S'han multiplicat els actes, com sempre, amb l'objectiu de donar a conèixer millor l'obra dels homenatjats.

Paral·lelament s'han fet exposicions interessants, tot i les retallades que pateixen les institucions culturals, com la de la Sala Oberta del Museu de la Garrotxa, dedicada al bibliòfil Miquel Plana, mort l'any passat, amb una obra extraordinària i única en el nostre país. Així mateix, en el Museu dels Sants s'ha pogut veure la mostra *Exvots*, que dels tradicionals objectes de cera de la nostra cultura popular i tradicional s'ha passat a una visió contemporània. Tenim sort de poder-nos refugiar en el conreu de l'esperit.

Cultura popular | Ara anem a uns divertits actes lúdics. A la població de Montagut van celebrar el quart *combat de corrandes*, una tonada pròpia de la comarca, que vol revitalitzar i difondre alhora la nostra glosa, que, amb variacions pròpies de cada lloc, és comuna a tots els Països Catalans. Hi van participar més de sis-cents persones de comarques de tot l'àmbit català, amb trenta glosadors que van cantar, improvisadament, durant quatre hores, sense oblidar la crítica, que sempre ha estat present en aquest tipus de manifestacions d'arrel popular. Van condecorar el millor glosador del país, i també el garrotxí que ho feia millor.

>> Reproducció d'algunes pàgines del fulletó publicitari d'*Olot, temps de paraules*.

**ELS TEMPS DE
DE PARAULES**
**ANIVERSARIS
LITERARIS**
~ ABRIL · 2013 ~

Xavier Albertí, Silvia Bel i Toti Soler ens parlen i ens canten Salvador Espriu (1913-1985)

El director del Teatre Nacional de Catalunya, una actriu i un músic ens ofereixen un espectacle de petit format sobre l'escriptor d'*Avencs de Mar*. Una manera diferent i amena d'acostar-nos a Salvador Espriu en la commemoració del centenari del seu naixement.

ESPRIU

Dijous 23 d'abril, a les 22 h
Oferta Popular Oloti
Entrada lliure

25/4

CALDERS

4/4

Els actes, que van resultar molt concorreguts, van ser molt ben acceptats i valorats pels assistents i, per cloure la trobada, Manelic de Pera, un dels millors acordionistes de la zona, va fer un concert. En resum, va ser una festa musical molt ben acollida.

El dissabte sant es va fer a la plaça major d'Olot el ball del *Xai Be*, per part de l'Esbart d'Olot. Es tracta d'una dansa tradicional olotina, que els etnòlegs situen entre les més antigues de Catalunya, recuperada des de l'any 2007 per aquest esbart, que n'ha dissenyat una nova coreografia respectant la música original, interpretada pels Ministrers de l'Escola de Música local. Hem de conèixer i reivindicar els nostres trets identitaris, que generalment resulten molt ben acollits pel públic.

Pedra seca | A les Preses es va fer una trobada d'estudi que cobreix l'àmbit dels Països Catalans per a la recuperació de la pedra seca. Recordem que en aquesta població hi ha el parc de Pedra Tosca, on es troben construccions i molts panys de murs de pedra en sec, en un espai que resulta molt atractiu per insòlit, i que convida a fer-hi un recorregut. Es varen fer actes acadèmics amb moltes ponències, des de la història de l'arquitectura d'aquest tipus de construccions a la comarca a d'altres de l'àmbit dels Països Catalans; sobre el vocabulari específic, els components estructurals i restauració dels existents; i sobre el futur de la pedra en

sec o la proposta de denominació de la pedra seca com a patrimoni cultural de la UNESCO. Va ser una trobada que va aplegar molts interessats en aquesta forma de construir del país.

EL GIRONÈS *dani vivern*

El Cellar de Can Roca, un restaurant de somni | Qui ens ho havia de dir, que a Girona tindríem tant pes en la gastronomia internacional? Bé, ho han dit els anglesos, que precisament sempre han estat sota sospita quant als seus gustos i consecucions culinàries. Bromes a part, el cas és que la prestigiosa revista britànica *Restaurant*, que és un dels grans referents en l'art dels fogons, ha proclamat que El Cellar de Can Roca, a Taialà, és, en aquests moments, el millor restaurant del món. Als 27 anys de la seva fundació, El Cellar ha assolit no solament tres estrelles Michelin sinó també aquest reconeixement que el converteix, com en el seu dia El Bulli, en la nova meca dels gourmets i en motiu d'orgull per als gironins. Un espectacle / *performance* molt sincrètic, denominat «El Somni», que barreja òpera, cuina, cinema, grafisme i altres tècniques d'expressió, va ser presentat amb motiu d'aquesta distinció, i constitueix l'eix vertebrador d'una exposició, d'una pel·lícula i d'un

llibre a l'entorn del món de la cuina i de les múltiples projeccions que en sorgeixen cap a d'altres aspectes de la vida. Felicitacions, doncs, als tres germans Roca per la seva perseverança, imaginació i feina ben feta.

De Montilivi al cel? | Quan aquest número de la *Revista de Girona* sigui al quiosc, els lectors ja sabrem si el Girona FC ha arribat al final de la Lliga amb el resultat tan esperat per tothom: el somiat ascens a Primera. Seria la primera vegada que un equip gironí arribaria a aquest nivell, per bé que la UE Figueres va estar a punt d'aconseguir-ho la temporada 1991-1992. De moment, però, ja toca deixar constància del fet que el Girona es va situar de bones a primeres en zona de play-off, per bé que, en el moment d'escriure aquestes línies, encara ha de superar dues eliminatòries per assolir l'objectiu. La cosa no és fàcil, i l'equip suporta molta tensió, però tot i així mantinem l'esperança de poder-ne parlar molt més extensament i amb l'alegria que suposaria l'ascens.

I per no deixar amb mal gust de boca al lector després d'aquestes bones notícies, aquesta vegada no parlarem —com solem fer— d'algunes mancances o desídies urbanes, que n'hi ha. Siguem positius i diguem que es van acabant obres i projectes, encara que sigui a poc a poc i malgrat la crisi. Com a mínim, s'hi posa termini. L'entrada oest de l'autopista A-7 ja és un fet; el

>> Antiga barraca de pedra seca que hi havia a Gualta, camí de la font Pasquala.

